36. aicina ES, tās dalībvalstis un pašreizējo un nākamo EDSO vadību turpināt dialogu par EDSO tiesisko regulējumu un atkārtoti uzsvērt nepieciešamību ātri pieņemt konvencijas projektu par starptautisko juridiskas personas statusu, tiesībām un rīcības spēju, kā arī privilēģijām un neaizskaramību; šī vienošanās neietekmēs pašreizējās EDSO saistības, bet stiprinās tās identitāti un uzbūvi, tādējādi atrisinot arī daudzas praktiska rakstura problēmas, kas rodas tās personālam, jo īpaši strādājot krīžu reģionos;

37. uzskata, ka Eiropas Parlamenta priekšsēdētājs būtu jāaicina piedalīties augstākā līmeņa sanāksmē un aicina Eiropadomi nosūtīt Parlamenta priekšsēdētājam ielūgumu uz šo sanāksmi;

38. uzskata, ka Parlamentam, lai stiprinātu attiecības ar EDSO, ir jāpārdomā sava dalība EDSO Parlamentārajā asamblejā un jāizskata iespēja izveidot pastāvīgu delegāciju EDSO Parlamentārajā asamblejā un rūpīgāk sekot līdzi EDSO un EDSO Parlamentārās asamblejas darbībām;

*

* *

39. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Komisijas priekšsēdētāja vietniecei / augstajai pārstāvei ārlietās un drošības politikas jautājumos, Padomei, Komisijai, EDSO dalībvalstīm un EDSO ģenerālsekretāram.

Demogrāfās problēmas un paaudžu solidaritāte

P7_TA(2010)0400

Eiropas Parlamenta 2010. gada 11. novembra rezolūcija par demogrāfiskajām problēmām un paaudžu solidaritāti (2010/2027(INI))

(2012/C 74 E/05)

Eiropas Parlaments,

— ņemot vērā 1997. gada 14. marta rezolūciju par Komisijas ziņojumu Padomei un Eiropas Parlamentam attiecībā uz demogrāfisko situāciju Eiropas Savienībā 1995. gadā ([1]),

— ņemot vērā 1998. gada 12. marta rezolūciju par Komisijas ziņojumu attiecībā uz demogrāfisko situāciju 1997. gadā ([2]),

— ņemot vērā 2000. gada 15. decembra rezolūciju par Komisijas paziņojumu "Ceļā uz visu paaudžu Eiropu — labklājības un paaudžu solidaritātes veicināšana" ([3]),

— ņemot vērā Komisijas Zaļo grāmatu "Jauna solidaritāte paaudžu starpā saistībā ar demogrāfiskām izmaiņām" (COM(2005)0094),

— ņemot vērā 2006. gada 23. marta rezolūciju par demogrāfiskajām problēmām un paaudžu solidaritāti ([4]),

— ņemot vērā 2006. gada 6. septembra rezolūciju par Eiropas nākotnes sociālo modeli ([5]),

— ņemot vērā 2008. gada 20. maija rezolūciju par ES sasniegto progresu vienlīdzīgu iespēju un nediskriminācijas nodrošināšanā (direktīvu 2000/43/EK un 2000/78/EK transponēšana) ([6]),

([1]) OV C 115, 14.4.1997., 238. lpp.
([2]) OV C 104, 6.4.1998., 222. lpp.
([3]) OV C 232, 17.8.2001., 381. lpp.
([4]) OV C 292E, 1.12.2006., 131. lpp.
([5]) OV C 305E, 14.12.2006., 141. lpp.
([6]) OV C 279 E, 19.11.2009., 23. lpp.

Ceturtdiena, 2010. gada 11. novembris

— ņemot vērā 2008. gada 21. februāra rezolūciju par Eiropas demogrāfisko nākotni ([1]),

— ņemot vērā 2008. gada 9. oktobra rezolūciju par sociālās integrācijas veicināšanu un nabadzības, tostarp bērnu nabadzības, apkarošanu ES ([2]),

— ņemot vērā 2009. gada 2. aprīļa nostāju par priekšlikumu Padomes direktīvai par vienlīdzīgas attieksmes principa īstenošanu neatkarīgi no reliģijas vai pārliecības, invaliditātes, vecuma vai dzimumorientācijas ([3]),

— ņemot vērā Komisijas paziņojumu "Eiropas demogrāfiskā nākotne — kā pārvērst problēmu par iespēju" (COM(2006)0571),

— ņemot vērā Komisijas paziņojumu "Paaudžu solidaritātes veicināšana" (COM(2007)0244),

— ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas 2007. gada 14. marta atzinumu par tematu "Ģimene un demogrāfiskās izmaiņas" ([4]) un tās galveno priekšlikumu, kas paredz, ka dalībvalstīm būtu jāparaksta t. s. Eiropas ģimenes pakts,

— ņemot vērā Komisijas dienestu darba dokumentu "Eiropas demogrāfiskā nākotne faktos un skaitļos" (SEC(2007)0638),

— ņemot vērā Eiropas Profesionālās izglītības attīstības centra (*CEDEFOP*) publikācijas "Innovative learning measures for older workers" ([5]),"Working and ageing. Emerging theories and empirical perspectives" ([6]), "Modernising vocational education and training. Fourth report on vocational education and training research in Europe: Synthesis report" ([7]) un "Skills supply and demand in Europe. Medium-term forecast up to 2020" ([6]),

— ņemot vērā Komisijas 2008. gada ziņojumu par demogrāfiju "Sociālo vajadzību apmierināšana sabiedrības novecošanas apstākļos" (SEC(2008)2911),

— ņemot vērā Komisijas un Ekonomikas politikas komitejas (Darba grupas novecošanas jautājumos) kopīgi izstrādāto ziņojumu par tematu "2009. gada pārskats par iedzīvotāju novecošanu. Ekonomikas un budžeta prognozes 27 ES dalībvalstīs (2008–2060)",

— ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 25. un 34. pantu, kuros ir skaidri formulētas vecāka gadagājuma cilvēku tiesības dzīvot neatkarīgu, cilvēka cienīgu dzīvi un piedalīties sociālajā un kultūras dzīvē, kā arī tiesības uz sociālā nodrošinājuma pieejamību un sociālajiem pakalpojumiem, kas nodrošina aizsardzību vecumā,

— ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 21. pantu, kurā skaidri noteikts ar vecumu saistītas jebkāda veida diskriminācijas aizliegums,

— ņemot vērā Komisijas priekšlikumu Padomes Direktīvai par vienlīdzīgas attieksmes principa īstenošanu neatkarīgi no reliģijas vai pārliecības, invaliditātes, vecuma vai dzimumorientācijas (COM(2008)0426) un Parlamenta nostāju attiecībā uz šo priekšlikumu,

— ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību 2. pantu un 3. panta 3. punktu,

([1]) OV C 184 E, 6.8.2009., 75. lpp.
([2]) OV C 9 E, 15.1.2010., 11. lpp.
([3]) OV C 137 E, 27.5.2010., 68. lpp.
([4]) OV C 161, 13.7.2007., 66. lpp.
([5]) *Cedefop*, sērija "Panorama", 159. Luksemburga, Eiropas Savienības Publikāciju birojs, 2008. gads.
([6]) Luksemburga, Eiropas Savienības Publikāciju birojs, 2010. gads.
([7]) *Cedefop*, sērija "Reference". Luksemburga, Eiropas Savienības Publikāciju birojs, 2009. gads.

— ņemot vērā Padomes 2000. gada 27. novembra Direktīvu 2000/78/EK, ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju ([1]),

— ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,

— ņemot vērā Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas ziņojumu, kā arī Ekonomikas un monetārās komitejas un Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komitejas atzinumus (A7-0268/2010),

A. paužot pārliecību, ka sabiedrība, kurā tiek ievērota cilvēka cieņa, ir balstīta uz starppaaudžu taisnīguma principu;

B. tā kā ir jāņem vērā paaudžu attiecību dzimumspecifiskais aspekts;

C. tā kā joprojām ir daudz jādara, lai pārtrauktu netaisnīgo un plaši izplatīto diskrimināciju vecuma dēļ, no kuras vecāka gadagājuma cilvēki bieži cieš gan darba tirgū, gan attiecībā uz preču, aprīkojuma un pakalpojumu pieejamību;

D. tā kā pastāv cieša saistība starp vecāka gadagājuma cilvēku diskriminēšanu vecuma dēļ un šo cilvēku sociālo atstumtību un nabadzību;

E. tā kā vecāka gadagājuma cilvēku vidū ir arī daudz cilvēku ar invaliditāti, kuriem tādēļ var nākties izjust daudzkārtēju diskrimināciju;

F. tā kā demogrāfiskās pārmaiņas ir spēcīgi ietekmējušas personisko un profesionālo dzīvi īpaši sieviešu vidū, bet pakalpojumu nepietiekamība, neatbilstīgi sociālie pabalsti, lēna un sarežģīta integrācija darba tirgū, ilgstoši nestabila vai pagaidu nodarbinātība un atbalsta trūkums jauniem pāriem ir iemesli, kuru dēļ jauni cilvēki atliek ģimenes veidošanu un bērnu radīšanu;

G. tā kā, lai sasniegtu ekonomikai un sabiedrībai izvirzītos mērķus, ir vajadzīga visu paaudžu dzīves pieredze, līdzdalība un bagātīgais ideju klāsts;

H. tā kā saskaņā ar Komisijas aplēsēm demogrāfiskās pārmaiņas var būtiski ietekmēt iedzīvotāju struktūru un vecuma piramīdu; tā kā, bērnu un pusaudžu vecumā no 0 līdz 14 gadiem skaitam samazinoties no 100 miljoniem (1975. gada dati) līdz 66 miljoniem (2050. gada prognoze), ap 2010. gadu būtu sasniegts maksimālais darbspējīgā vecuma iedzīvotāju skaits (331 miljons) un pēc tam tas pakāpeniski samazinātos, 2050. gadā sasniedzot aptuveni 268 miljonus, turpretī paredzamais vīriešu dzīves ilgums laikā no 2004. līdz 2050. gadam palielināsies par sešiem gadiem un sieviešu dzīves ilgums — par pieciem gadiem, līdz ar to iedzīvotāju vecumā virs 80 gadiem īpatsvars 2050. gadā būs sasniedzis 11,4 %, salīdzinot ar 4,1 % 2005. gadā;

I. tā kā saskaņā ar stratēģijā "Eiropa 2020" nodarbinātības jomā noteiktajiem vērienīgajiem mērķiem laikā līdz 2020. gadam sieviešu un vīriešu nodarbinātības līmenis vecumā no 20 līdz 64 gadiem ir jāpalielina līdz 75 %, vienlaikus risinot demogrāfiskas problēmas;

J. tā kā demogrāfiskās pārmaiņas ir iespējams regulēt un tās var būt ilgtspējīgas, ja šim procesam pienācīgi sagatavojas un pret to nopietni attiecas; tā kā demogrāfiskie jautājumi ir jārisina, nosakot ilgtermiņa stratēģiskus mērķus un veicot pasākumus netaisnīgas, uz vecuma faktoru balstītas diskriminācijas apkarošanai;

([1]) OV L 303, 2.12.2000., 16. lpp.

K. tā kā demogrāfisko pārmaiņu laikmetā vecāku loma ir īpaši svarīga, jo viņiem vienlaikus ir jābūt gan darba ņēmējiem, gan mātei un tēvam, un tā kā šādu divkāršu nastu nedrīkst uzkraut vienīgi sievietēm;

L. tā kā pašlaik mēs saskaramies ar divkāršu krīzi, kas izpaužas gan kā augsts bezdarba līmenis jauniešu vidū, gan kā pensiju sistēmu finansējuma pārskatīšana, un tā kā šīs abas parādības ir jāskata kopīgi, cenšoties panākt sociālo tiesību paplašināšanu jauniešiem un nodrošinot plašāku jauniešu līdzdalību labklājības radīšanā un ekonomikas atveseļošanā; tā kā Reģionu komiteja ir norādījusi (CdR 97/2009), ka mūsu novecojošā sabiedrībā jaunieši ir jāuzskata par vērtīgu un sabiedrībai īpaši nozīmīgu resursu, ko var izmantot un kas ir jāizmanto, lai sasniegtu sociālos un ekonomiskos mērķus;

M. tā kā galvenie instrumenti, kas ļauj veicināt starppaaudžu taisnīgumu un pārtraukt netaisnīgu diskrimināciju, ir dalībvalstu rīcībā (pensiju sistēmas, budžets, parādsaistības, veselības aprūpe un vispusīga rehabilitācija), tomēr arī Eiropas Savienība var iesaistīties šajā procesā ar nozīmīgām iniciatīvām, īstenojot pārraudzību, paraugprakses apmaiņu un rīcības programmas, kā arī uzraugot Eiropas Savienības tiesību aktu piemērošanu uz vecuma faktoru balstītas diskriminācijas apkarošanas jomā un vienojoties par jauniem un būtiskiem tiesību aktu priekšlikumiem šajā jomā, lai aizliegtu diskrimināciju vecuma dēļ attiecībā uz preču, aprīkojuma un pakalpojumu pieejamību;

N. tā kā Eiropas Savienībā ir gaidāms vēl nepieredzēts iedzīvotāju vecumā virs 60 gadiem īpatsvara pieaugums un lielākais palielinājums ir gaidāms laikposmā no 2015. līdz 2035. gadam, kad iedzīvotāju skaits šajā vecuma grupā ik gadu pieaugs par diviem miljoniem;

O. tā kā diskriminācija vecuma dēļ negatīvi ietekmē paaudžu solidaritāti; tā kā Līgumā ir noteikts šādas diskriminācijas aizliegums, taču tā joprojām ir plaši izplatīta un ievērojami ierobežo darba tirgus, sociālās drošības un atsevišķu pakalpojumu pieejamību visvecākajiem un visjaunākajiem darba ņēmējiem,

Pamatprincipi un mērķi

1. uzskata, ka starppaaudžu taisnīgums un paaudžu solidaritāte ir sinonīmi jēdzieni, un norāda, ka starppaaudžu taisnīgums jāsaprot kā līdzsvarots, racionāls un apzināts gūstamo labumu un uzliktās nastas sadalījums paaudžu starpā, un uzskata, ka solidaritāte kopumā ir viena no Eiropas sadarbības pamatvērtībām;

2. uzskata, ka pamatu nevainojamai paaudžu līdzāspastāvēšanai veido tādas pamatvērtības kā brīvība, tiesības, solidaritāte, taisnīgums un nesavtīgs atbalsts nākamajām paaudzēm, turklāt šādas līdzāspastāvēšanas raksturīgākajām iezīmēm jābūt savstarpējam respektam, dalītai atbildībai, vēlmei akceptēt līdzcilvēku pamattiesības, kas tiem pienākas kā cilvēkiem un kā Eiropas Savienības pilsoņiem, gatavībai rūpēties par līdzcilvēkiem, kā arī individuālai nākotnes plānošanai, tostarp konstruktīvākai attieksmei attiecībā uz profilaktisko veselības aprūpi;

3. uzskata, ka iespējamā iedzīvotāju skaita samazināšanās līdz 2050. gadam varētu samazināt slogu uz vidi un nodrošināt ilgtspējīgas attīstības iespējas, kas savukārt prasa aktīvu politiku, lai pielāgotu teritoriālo plānošanu, mājokļus, transportu un attiecīgi arī pārējo infrastruktūru;

4. kā iepriecinošu faktu konstatē to, ka cilvēku mūžs kļūst arvien garāks, viņi ilgāk saglabā aktivitāti un patstāvīgi un ar entuziasmu piedalās sabiedriskajā dzīvē; uzskata, ka paredzamā dzīves ilguma palielināšanās ir pozitīva tendence, un nedrīkst pieļaut, ka to izmanto kā ieganstu, lai ierobežotu darba ņēmēju tiesības; atzīst arī to, ka dalībvalstīs jau vairākus gadu desmitus ir vērojams zems dzimstības līmenis, un, ja laikus netiks meklēti risinājumi, šis apstāklis radīs lielu slogu nākamajām paaudzēm un būs par iemeslu resursu pārdales konfliktiem; uzsver, ka šīs problēmas var būt galvenais virzītājspēks, lai panāktu taisnīgāku sloga sadalījumu un kvalitatīvāku, iekļaujošāku sociālās drošības sistēmu ieviešanu;

5. uzskata, ka uz starppaaudžu taisnīgumu vērstas politikas mērķim jābūt nepieciešamo pamatnosacījumu, tiesību un instrumentu izveidei atklāta un godīga paaudžu dialoga īstenošanai, kas pavērtu ceļu savstarpēji izdevīgiem risinājumiem un līdz ar to arī pasākumiem, kuru rezultātā tiktu panākts taisnīgs sloga sadalījums starp paaudzēm;

6. uzskata, ka ir skaidri jāsaprot, ka vecāka gadagājuma iedzīvotāji — gan veseli cilvēki, gan tādi, kuriem ir invaliditāte —, kā arī strādājošie, kuri tuvojas pensijas vecumam, nav slogs ekonomikai un sabiedrībai un nerada šķēršļus darba modernizācijai, bet gan, ņemot vērā šo cilvēku pieredzi, dzīves gaitā paveikto, zināšanas un lielo pieķeršanos savai darbavietai, ir liels ieguvums un pievienotā vērtība; uzskata, ka ir svarīgi cīnīties pret aizspriedumiem un visu veidu diskrimināciju neatkarīgi no tā, pret kuru sabiedrības grupu tā būtu vērsta, un jācenšas izveidot tādu sabiedrību, kurā pret vecāka gadagājuma cilvēkiem valdītu tāda pati attieksme kā pret pārējiem cilvēkiem, respektējot viņu pamattiesības; uzskata, ka Eiropas Savienības politika attiecībā uz vecāka gadagājuma cilvēkiem ir balstīta uz principu "sabiedrība visiem", un tādēļ visiem saistībā ar šo politiku paredzētajiem pasākumiem ir visos iespējamos veidos jāveicina šā principa izpratne; pauž pārliecību, ka visām dalībvalstīm ir jānodrošina, ka dažāda vecuma iedzīvotāju grupām neatkarīgi no vecuma ir neierobežotas iespējas aktīvi piedalīties sabiedrības dzīvē; norāda, ka jaunieši ir mūsu nākotne, ar to domājot, ka politikas veidotājiem ir jāņem vērā sabiedrības modernizācija un visu personu iesaistīšanās;

7. aicina, domājot par demogrāfiskajām problēmām un solidaritāti, īpašu uzmanību pievērst dzimumu aspektam, jo attiecības starp dzimumiem strukturē visu dzīves ciklu no dzimšanas līdz vecumdienām, ietekmējot resursu un iespēju pieejamību, un nosaka dzīves stratēģiju visos mūža posmos;

8. uzsver, ka to Eiropas valstu ekonomikām, kuras saskaras ar demogrāfiskām problēmām, ir vajadzīgi konkurētspējīgi uzņēmumi, un to ir iespējams panākt, samazinot nodokļus un administratīvo slogu un veicot reformas valsts sektorā; uzskata, ka konkurētspējīgs un novatorisks privātais sektors ir īpaši būtisks faktors, lai radītu jaunas nodarbinātības iespējas visu paaudžu pārstāvjiem;

9. ņemot vērā ilgstošo un nemainīgo pilsoniskās sabiedrības, baznīcu un labdarības organizāciju apņēmību īstenot sociālā atbalsta un attīstības pasākumus gan ģimenēm, gan citām iedzīvotāju kategorijām, kam nepieciešama palīdzība, uzskata, ka minēto institūciju iesaistīšana šādu pasākumu plānošanā un īstenošanā ļautu pilnveidot sociālās un paaudžu solidaritātes politiku, tādējādi praktiski realizējot subsidiaritātes principu;

10. norāda, ka demogrāfisko pārmaiņu rezultātā vecāka gadagājuma cilvēku vidū ir liels skaits iespējamo brīvprātīgo, kas ir būtisks neizmantots resurss mūsu sabiedrībā; aicina Komisiju veicināt iespējas gados vecākiem brīvprātīgajiem un izstrādāt programmu "Seniori darbībā", kas varētu darboties paralēli programmai "Jaunatne darbībā" un to papildināt un kas būtu paredzēta vecāka gadagājuma iedzīvotājiem ar bagātu pieredzi, kuri arvien lielākā skaitā vēlas iesaistīties brīvprātīgo darbā, un arī aicina veicināt īpašas brīvprātīgā darba programmas, kurās sadarbotos dažādu paaudžu pārstāvji, kā arī īpašas darbaudzināšanas programmas;

Pārredzamības iniciatīva

11. aicina Komisiju un Padomi gan visās dalībvalstīs, gan Eiropas Savienībā ieviest "paaudžu bilances", izmantojot tās kā informatīvus instrumentus, un turpināt izvērst Eirostata izstrādātos ilgtspējīgas attīstības rādītājus (SDI), lai ticami atspoguļotu un prognozētu maksājumu plūsmas starp paaudzēm, kā arī katras paaudzes ieguvumus un tai uzlikto nastu;

12. uzskata, ka būtu jāveic saistoša rakstura ietekmes analīzes ("paaudžu pārbaudes"), kuras atspoguļotu Eiropas Savienības un dalībvalstu likumu ietekmi uz starppaaudžu taisnīgumu un pavērtu iespējas ilgtermiņā novērtēt attiecīgās izmaksas un ieguvumus;

13. aicina Komisiju, lai palīdzētu šodienas paaudzēm plānot turpmākās dzīves stratēģiju, nākt klajā ar atsevišķi izstrādātiem pārskatiem par pašreizējām tendencēm attiecībā uz demogrāfisko slodzi, dramatisko dzimstības līmeņa samazināšanos dalībvalstīs un iedzīvotāju grūtībām izmantot medicīniskās apaugļošanas procedūru šā pakalpojuma augsto izmaksu dēļ (tostarp aplūkojot arī attiecīgos darba tirgu reglamentējošos noteikumus), kā arī atspoguļot minēto tendenču finansiālās sekas;

14. aicina Eiropas Dzimumu līdztiesības institūtu uzraudzīt un analizēt paaudžu attiecības, pamatojoties uz rādītājiem, kas sadalīti pa dzimumiem un vecuma grupām;

Politikas joma "Izglītība un nodarbinātība"

15. pauž pārliecību, ka uz starppaaudžu taisnīgumu vērstas politikas būtiskākais aspekts ir atklāta un taisnīga izglītošanās un nodarbinātības pieejamība visām vecuma grupām, un ka šis apstāklis veido pamatu labklājībai, patstāvībai un ilgtspējai;

16. uzskata, ka, ņemot vērā sabiedrības novecošanu Eiropā, ir vajadzīgi aktīvi pasākumi, lai cilvēkus iekļautu un paturētu darba tirgū, attiecinot šo pieeju uz visu vecuma grupu pārstāvjiem, tostarp arī vecāka gadagājuma cilvēkiem; uzskata, ka ir būtiski panākt līdzsvaru starp mērķi garantēt cilvēkiem pietiekamu drošības sajūtu un mērķi saglabāt cilvēkos motivāciju strādāt un pelnīt iztiku; uzskata, ka, lai panāktu augstāku kompetences līmeni, visām sabiedrības grupām ir jānodrošina iespējami augstas kvalitātes izglītība un labākas iespējas iesaistīties mūžizglītības pasākumos;

17. uzskata, ka nodarbinātības politika, kurā ir ņemta vērā vecāka gadagājuma darba ņēmēju situācija, nozīmē arī to, ka ir jāapsver jaunu darba organizācijas veidu ieviešana uzņēmumos, kas izpaustos kā elastīgs darba slodzes plānojums, pakāpeniski tuvojoties pensionēšanās brīdim, stresa samazināšana, darba apstākļu uzlabošana un diskriminācijas novēršana nodarbinātības un profesionālās izglītības jomā;

18. uzsver, ka demogrāfiskās pārmaiņas izvirza Eiropas Savienībai sarežģītu uzdevumu saistībā ar cilvēkresursu pārvaldību, un šajā sakarībā ir nepieciešama aktīva, uz pilnīgas nodarbinātības panākšanu vērsta politika;

19. atzīst, ka par darbu uzskatāms ne tikai algots darbs un ka jaunieši un vecāka gadagājuma cilvēki, kuri veic pienākumus ģimenē vai sabiedrībā, cilvēcisko aspektu ziņā lielā mērā ietekmē mūsu sabiedrības veidošanos un veicina pakalpojumu un darbavietu stabilitāti, un mudina valdības veicināt un atzīt brīvprātīgo darbu, vietējā kopienā veiktus pienākumus un aprūpi, kā arī aprūpi ģimenē un nekavējoties precizēt ar juridisko atbildību saistītos jautājumus;

20. aicina dalībvalstis veikt pasākumus, lai no juridiskā, sociālā un ekonomiskā viedokļa (īpaši saistībā ar sociālo drošību, profesionālo statusu, ienākumiem un vienlīdzīgām iespējām vīriešiem un sievietēm) tiktu atzīts nemanāmais un neapmaksātais darbs saistībā ar visvecāko un visjaunāko ģimenes locekļu aprūpi, ko paaudžu solidaritātes vārdā veic visu vecumu ģimenes locekļi (lielākoties sievietes), kā tas tika uzsvērts Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komitejas 2008. gada 8. decembrī pieņemtajā ziņojumā;

21. pauž pārliecību, ka nodarbinātības jomā ir plaši izplatīta netaisnīga diskriminācija vecuma dēļ un ka šādas diskriminācijas apkarošana ir jāuzskata par prioritāti un pret to ir vairāk jācīnās, jo īpaši visās dalībvalstīs efektīvi īstenojot Direktīvu 2000/78/EK (Eiropas vienlīdzīgas attieksmes pret nodarbinātību direktīva), kā arī papildu nenormatīvus pasākumus, lai nodrošinātu, ka vecāka gadagājuma cilvēki ir informēti par savām tiesībām un viņiem vajadzības gadījumā ir pieejams atbalsts un juridiskas konsultācijas;

22. norāda, ka vecākas sievietes darba tirgū bieži cieš no tiešas vai netiešas diskriminācijas un vairākkārtējas diskriminācijas un šī situācija ir pienācīgi jārisina;

23. norāda — lai vecāka gadagājuma cilvēki varētu strādāt, viņiem, pirmkārt, ir jāspēj nokļūt darba vietā, tādēļ uzskata, ka ir svarīgi iespējami drīz panākt vienošanos attiecībā uz priekšlikumu direktīvai, ar ko paredz aizliegt uz vecuma faktoru balstītu diskrimināciju attiecībā uz piekļuvi precēm, aprīkojumam un pakalpojumiem, un iespējami drīz ieviest šo direktīvu;

24. uzskata, ka vecāka gadagājuma cilvēkam nevajadzētu likt pret savu gribu pārtraukt strādāt tikai tādēļ vien, ka viņš sasniedzis patvaļīgi noteiktu obligāto pensionēšanās vecumu; tādēļ aicina dalībvalstis atkārtoti izskatīt iespēju atcelt obligāto pensionēšanās vecumu, kas neļauj turpināt strādāt tiem cilvēkiem, kuri to vēlas, taču vienlaikus saglabāt jēdzienu "pensionēšanās vecums", lai tie cilvēki, kuri vēlas doties pensijā, to var darīt un saņemt pensiju un citas ar to saistītās priekšrocības;

25. uzskata, ka darbaspēka vidējā vecuma vienpusīga samazināšana nozīmē nevis lielākas inovāciju iespējas, kā tas tiek bieži uzskatīts, bet gan faktiski — izmaksu samazināšanu, atlaižot pieredzējušus un līdz ar to labi apmaksātus darbiniekus, taču tā ir pieredzes, zināšanu un kompetenču izšķērdēšana, jo īpaši tajos gadījumos, kad vecāka gadagājuma cilvēku apmācīšanai ir lielāka atdeve, jo viņi ilgāk turpina strādāt vienā un tajā pašā darba vietā;

26. uzskata, ka visiem pasākumiem attiecībā uz pensionēšanās vecumu ir jābūt balstītiem uz iesaistīto personu vajadzībām; uzsver, ka ir jāievieš elastīgāki pasākumi pensionēšanās jomā, kuri ievērotu cilvēku vajadzības apstākļos, kad darbaspēks noveco, un atbilstu darba tirgus pieprasījumam; aicina dalībvalstis piešķirt prioritāti sociālās drošības sistēmu izveidei un uzlabošanai, lai nodrošinātu šo vajadzību apmierināšanu;

27. pauž nožēlu par to, ka iesaistīšanās uz noteiktu laiku nodibinātās darba attiecībās un īstermiņa darba līgumu skaita pieaugums atsevišķās dalībvalstīs negatīvi ietekmē cilvēku profesionālās dzīves virzību, padarot to arvien nepastāvīgāku un nedrošāku, kas izpaužas tādējādi, ka netiek nodrošināts pienācīgs atalgojums un tiesības uz sociālo drošību, ir vērojams nedeklarēts darbs un nestabila, minimāla nodarbinātība, kā arī bezdarbs, un lielākā daļa darba vietu ir grūti pieejamas vecāka gadagājuma cilvēkiem; atzīst, ka darba, izglītības, aprūpes un brīvprātīga darba periodi ir papildinoši un sniedz vērtīgu pieredzi visu vecuma grupu pārstāvjiem; atzīmē, ka nestabilas nodarbinātības pieaugums ietekmē arī pašreizējās sabiedrības finanšu drošību un līdz ar to radīs lielāku slogu nākamajām paaudzēm; tomēr norāda, ka daudzu neatkarīgas nodarbinātības veidu, pašnodarbinātības, elastīga darba laika, nepilnas slodzes darba un dažādu pagaidu darba veidu pastāvēšanai ir īpaši būtiska nozīme, lai daudzi vecāka gadagājuma cilvēki varētu palielināt savus ienākumus vai nodrošināt sev ienākumus, piemēram, ja viņiem ir jāuzņemas tuvinieku vai draugu aprūpes pienākumi;

28. pauž pārliecību, ka elastdrošības pieeja var veicināt to, ka darba tirgus kļūst atvērtāks, pretimnākošāks un integrējošāks, un ka tā var atvieglot pāreju starp dažādiem darba mūža posmiem, īpaši tad, ja šīs pieejas pamatā ir paaudžu solidaritātes un dalītas atbildības princips un ir ievērotas visu vecuma grupu un cilvēku ar dažādiem ienākumiem rūpes un vajadzības; norāda, ka ir jāraugās, lai tiktu nodrošināti saskaņoti mehānismi pienācīgas izglītības sniegšanai, darba ņēmēju tiesību uzraudzībai un ģimenes dzīves respektēšanai; atzīmē, ka elastdrošības koncepcijā ietilpst arī vispusīgas mūžizglītības stratēģijas un mūsdienīgas, piemērotas un ilgtspējīgas sociālās drošības sistēmas;

29. uzsver, ka ir pilnībā jāgarantē profesionālā izaugsme un izglītošanās iespējas; ikvienam cilvēkam vajadzētu būt iespējai visa mūža garumā nepārtraukti būt nodarbinātam, kas dotu tiesības saņemt pilna apjoma pensiju;

30. uzsver, ka visu ar izglītību saistīto pasākumu centrā jābūt mūžizglītībai, kurā iesaistīties ir visu paaudžu, valsts iestāžu un uzņēmumu uzdevums; tādēļ aicina dalībvalstis atbalstīt profesionālās izglītības sistēmas, īpaši tad, ja tajās ir paredzēti arī praktiskas apmācības pasākumi, piemēram, mācību prakse;

31. neatlaidīgi aicina ES īstenot efektīvu politiku, kas būtu vērsta uz to, lai vecāka gadagājuma strādājošie varētu palikt darba tirgū un lai viņus nediskriminētu vecuma dēļ;

32. uzskata, ka uzņēmumos ir jāveicina darbaspēka vecuma struktūras dažādošanas kultūra — gan attiecībā uz gados jaunu darbinieku pieņemšanu, gan vecāka gadagājuma darbinieku aiziešanu — un jāpielāgo dažādi aspekti, jo īpaši paredzot iespēju pirms galīgās aiziešanas pensijā pakāpeniski samazināt slodzi atkarībā no veiktā darba grūtības pakāpes un darba, veselības un drošības apstākļiem;

33. pauž pārliecību, ka par optimālu cilvēkresursu pārvaldību, izmantojot sākotnējo apmācību un mūžizglītību, ir atbildīgi ekonomikas dalībnieki, jo īpaši nozaru pārstāvji, kuriem ir pilnībā jāspēj iepriekš prognozēt savas vajadzības izglītības un nodarbinātības jomā;

34. norāda — lai darbinieki varētu pilnībā izmantot mūžizglītības priekšrocības, dalība mūžizglītības pasākumos ir jāapliecina ar diplomiem un sertifikātiem; vērš uzmanību uz to, ka būtu nepieciešams vispārēji ieviest līdzšinējās izglītošanās atzīšanas praksi;

35. ierosina regulāri uzraudzīt vecāka gadagājuma cilvēku līdzdalību mūžizglītības struktūrās un atspoguļot to statistikas datos;

36. ierosina vecāka gadagājuma darba ņēmējiem un bezdarbniekiem paredzēt papildu stimulus dalībai mūžizglītības programmās, lai tādējādi vai nu nostiprinātu viņu statusu vai radītu iespējas veiksmīgi atgriezties darba tirgū;

37. prasa pastiprināt jebkura vecuma sieviešu dalību mūžizglītības programmās;

38. norāda uz aplēsēm, ka demogrāfisko pārmaiņu rezultātā 2030. gadā paredzamā ekonomiski aktīvo un ekonomiski neaktīvo iedzīvotāju skaita attiecība būs 2:1; aicina Komisiju un dalībvalstis atbalstīt to cilvēku nozīmi, kuri pildīs aprūpes pienākumus ģimenē, šajā nolūkā izstrādājot politikas iniciatīvas, kas ļautu sievietēm un vīriešiem līdzsvarot profesionālās dzīves un aprūpes pienākumus;

39. uzsver, ka demogrāfiskās pārmaiņas nedrīkst izmantot kā vispārēju ieganstu sociālo tiesību un pakalpojumu ierobežošanai, gluži pretēji — šīs pārmaiņas jāuztver kā mūsdienu sabiedrībai izvirzīts uzdevums, un sociālajām tiesībām un pakalpojumiem ir jābūt līdzsvarotiem gan no ekonomiski aktīvo, gan neaktīvo paaudžu perspektīvas; mudina dalībvalstis vienkāršot sociālās jomas tiesību aktus, lai tos padarītu elastīgākus, pieejamākus un saprotamākus gan darba devējiem, gan darba ņēmējiem;

40. uzskata, ka Komisijai, izmantojot jau pastāvošos Eiropas Savienības instrumentus un programmas, vajadzētu atbalstīt jaunu iniciatīvu īstenošanu, kuru mērķis būtu veicināt aktīvu, veselīgu un cilvēka cienīgu novecošanu;

Iniciatīva "Eiropas jauniešu nodarbinātības garantija"

41. uzsver, ka bezdarbs jauniešu vidū ir viena no sevišķi steidzamā kārtā risināmām problēmām, jo tas var novest pie izredžu trūkuma, sociālās atstumtības un sociālo izmaksu pieauguma, turklāt tādējādi tiek nelietderīgi izšķiesti vērtīgi cilvēkresursi, un iepriekš minētie faktori kopumā ir nozīmīgs, ar sociāliem apsvērumiem pamatots dzimstības samazināšanās iemesls un pastiprināti sekmē starppaaudžu taisnīguma mazināšanos; uzsver, ka ir nepieciešams samazināt laika intervālu, kas veidojas no brīža, kad jaunietis pabeidzis kādu mācību iestādi, līdz mācību atsākšanai citā mācību iestādē, vai no mācību iestādes pabeigšanas brīža līdz darba atrašanai; atzīmē, ka ir ļoti svarīgi nodrošināt jauniešu sociālo integrāciju, sniegt viņiem iespēju atrast piemērotu darbu un veicināt uzņēmējdarbību jauniešu vidū;

42. uzsver, ka ir jāizstrādā ilgtermiņa perspektīvas jauniešiem un jāmudina Komisija veikt pasākumus, lai sekmētu jauniešu mobilitāti studiju laikā un kvalitatīvu stažēšanos, radīt jauniešiem plašākas nodarbinātības iespējas un nodrošināt viņu pilnvērtīgu līdzdalību sabiedrībā, ieguldīt jaunatnē un rosināt izmantot visas jaunatnei pienākošās iespējas, lai nākamā paaudze varētu pilnībā izmantot savas tiesības un saglabāt cieņu;

43. uzsver, ka bezdarbs jauniešu vidū un jo īpaši reģionu nevienlīdzīga attīstība rada šķēršļus teritoriālajai kohēzijai;

44. uzsver, ka demogrāfisko pārmaiņu rezultātā iestāsies kvalificēta darbaspēka trūkums, taču to lielā mērā var kompensēt ar kvalificētu sieviešu darbaspēku; šajā sakarībā ir būtiski, lai valsts un darba devēji mainītu attieksmi un īstenotu pasākumus, kuru mērķis būtu vispārējo nosacījumu un darba apstākļu labāka pielāgošana sieviešu vajadzībām;

45. uzsver, ka īpaša uzmanība ir jāpievērš jauniešu profesionālās karjeras sākumam un jādara viss iespējamais, lai veicinātu viņu veiksmīgu ienākšanu darba tirgū, jo neveiksmīgs profesionālās karjeras sākums var ietekmēt visu cilvēka dzīvi un viņa turpmāko iesaistīšanos darba tirgū;

46. prasa Padomei un Komisijai pielikt īpašus pūliņus un izstrādāt konkrētus pasākumus, tostarp Eiropas jauniešu nodarbinātības garantiju, kura nodrošinātu to, ka ikvienam bez darba palikušam jaunietim ne vēlāk kā pēc četriem bezdarbnieka statusā pavadītiem mēnešiem tiek piedāvāta darba vieta, mācekļa prakses vieta, papildu apmācība vai darba un mācību apvienošanas iespējas, izvirzot nosacījumu, ka attiecīgajiem jauniešiem pašiem ir jāpieliek pūles, lai veicinātu savu iekļaušanos darba tirgū;

47. uzskata, ka bez darba palikušiem vai nestrādājošiem jauniešiem ir jānodrošina konsultācijas, orientācija un palīdzība, kas viņiem nepieciešama, lai atgrieztos darba tirgū (vai pirmo reizi atrastu darbu), un tas pats jānodrošina arī studentiem un topošajiem studentiem, lai viņi, izraugoties profesionālo karjeru, būtu pilnībā informēti par potenciālajām nodarbinātības iespējām;

Iniciatīva "Eiropas pakts 50+"

48. aicina dalībvalstis un Eiropas Komisiju gādāt par to, lai, paplašinot ES stratēģiju 2020. gadam, tiktu sasniegti arī šādi mērķi:

i) nodrošināt pilnīgu nodarbinātību iedzīvotājiem vecuma grupā no 50 gadiem līdz tiesību aktos noteiktajam pensionēšanās vecumam un panākt, lai nodarbinātības līmenis būtu vismaz 55 %;

ii) likvidēt stimulus, kas veicina, piemēram, pirmstermiņa pensionēšanos, jo tie negatīvi ietekmē sociālās drošības sistēmas, veicina nevienlīdzīgu sloga sadalījumu un līdz ar to nav ilgstpējīgi;

iii) apkarot diskrimināciju vecuma dēļ;

iv) noteikt valstīm katrai savus mērķus attiecībā uz vecāka gadagājuma darbinieku iespējām iesaistīties apmācības un mūžizglītības pasākumos, nodalot šos mērķus pa vecuma grupām un dzimumiem, lai tādējādi palielinātu kvalifikācijas celšanas un tālākizglītības pasākumos iesaistījušos cilvēku īpatsvaru visās vecuma grupās; veicināt gados vecāku darbinieku iespējas iesaistīties mācību pasākumos, darba devējiem paredzot stimulus/bonusus gados vecākiem darbiniekiem, kuri nolēmuši turpināt izglītošanos pēc 50 gadu vecuma sasniegšanas;

v) apkarot uz vecuma faktora balstītu diskrimināciju darbā un tālākizglītības jomā un radīt stimulus darbiniekiem, kuri pārsnieguši 60 gadu vecumu, joprojām palikt darba tirgū, lai varētu nodot nākamajām paaudzēm savas zināšanas un pieredzi, norādot, ka šajā nolūkā dalībvalstīm būs jāpieņem attiecīgi tiesību akti, lai stimulētu uzņēmumus pieņemt darbā šādus darbiniekus;

vi) izmantojot jaunu vispusīgas rehabilitācijas pieeju, kurā vienādā mērā ņemta vērā fiziskā un bioloģiskā vide, atbalstīt to gados vecāku cilvēku (re)integrāciju, kuri kļuvuši par invalīdiem, nevis piešķirt šiem cilvēkiem invalīda statusu;

Darbaspēka vecuma struktūras dažādošanas iniciatīva

49. pauž viedokli, ka gados vecāku cilvēku nodarbinātības iespējas ir atkarīgas arī no iniciatīvām tādās jomās kā veselības aprūpe, ienākumu līmenis, citi finansiāla un cita veida stimuli salīdzinājumā ar pensijas apmēru un citām ar pensiju saistītām priekšrocībām, tālākizglītība, darba laika organizācija, darbinieku neatkarība un individuālas izvēles iespējas, labākas darba un privātās dzīves saskaņošanas iespējas, apmierinātība ar darbu un vadības attieksme, kā arī saprātīgas darba vietas izveidošana atbilstīgi Direktīvas 2000/78/EK noteikumiem, un sociālajiem partneriem šīs iniciatīvas jāattīsta kopīgā sadarbībā un aptverot visus darba ņēmējus;

50. uzskata, ka dalībvalstīm būtu jāmudina uzņēmumi ieviest darbaspēka vecuma struktūras dažādošanas stratēģijas, jo vecāka gadagājuma darbinieku pieredze un kvalifikācija veicinās šo uzņēmumu konkurētspēju;

51. iesaka sociālajiem partneriem, darba devējiem un dalībvalstīm nodrošināt darbiniekiem, kuri pārsnieguši 50 gadu vecumu, profesionālās izaugsmes iespējas līdz pat darba mūža noslēgumam;

Paaudžu tandēma iniciatīva

52. prasa konkrētas iniciatīvas dažāda vecuma darbinieku sadarbības veicināšanai darba procesā, mudina atbalstīt uzņēmumus, kuri īsteno šādas iniciatīvas, un apbalvot izcilus projektus, tā parādot, ka dažādu paaudžu sadarbība palielina konkurētspēju un harmonisku izaugsmi;

53. ierosina uzņemties konkrētas iniciatīvas ar mērķi izveidot jaunu uzņēmējdarbības kultūru cilvēkresursu pārvaldības jomā — pievērsties gados vecāku darba ņēmēju nodarbināšanai un veidot saikni starp šo pieeju un uzņēmumu sociālo atbildību;

54. ir pārliecināts, ka dalībvalstis varētu palielināt valsts nodarbinātības aģentūru efektivitāti vecāka gadagājuma bezdarbnieku nodarbināšanas jomā, tostarp piedāvājot nodarbinātības iespējas sociālajā jomā un sabiedriskas nozīmes darbā;

Iniciatīva "Par pienācīgu pensiju"

55. pauž pārliecību, ka tiesības aiziet pensijā pienākas ikvienam darba ņēmējam, kurš sasniedzis likumā paredzēto pensionēšanās vecumu, ko attiecīgā dalībvalsts noteikusi, apspriežoties ar sociālajiem partneriem un ievērojot valstī valdošās tradīcijas; uzskata — ja darba ņēmējs nolemj neturpināt strādāt pēc pensionēšanās vecuma sasniegšanas, šis lēmums nedrīkst ietekmēt viņa tiesības uz pensiju vai citas sociālās tiesības;

56. aicina Padomi un dalībvalstis vēlākais līdz 2012. gadam sagatavot neitrālu pārskatu par vecuma ierobežojumiem, ko piemēro konkrētiem nodarbinātības veidiem vai attiecībā uz konkrētu amatu ieņemšanu, vai saistībā ar aizdevumu piešķiršanu un apdrošināšanas līgumu slēgšanu, un atcelt šādus ierobežojumus; aicina Padomi un dalībvalstis pievērsties jautājumam par gados vecāku cilvēku grūtībām saņemt kredītu;

Aktīvas novecošanas iniciatīva

57. aicina Komisiju pārskatīt ar veselīgu novecošanu saistītos pasākumus un 2011. gadā nākt klajā ar rīcības plānu attiecībā uz šādiem aspektiem:

— kā uzlabot vecāka gadagājuma cilvēku cieņu, veselību, dzīves kvalitāti un neatkarību;

— kā nodrošināt vienlīdzīgu piekļuvi veselības aprūpes pakalpojumiem neatkarīgi no ienākumu līmeņa;

— kā jo īpaši atspoguļot veselības apdraudējumus, ar ko saskaras cilvēki, kuri pēkšņi pārtrauc strādāt;

— kā akcentēt slimību profilakses nepieciešamību, šajā nolūkā prasot dalībvalstīm veicināt veselīgu dzīvesveidu un veikt smēķēšanas, alkohola lietošanas, aptaukošanās un citu lielāko veselības apdraudējumu samazināšanai nepieciešamos pasākumus;

58. atzinīgi vērtē to, ka virkne pilsoniskās sabiedrības organizāciju ir pasludinājušas 29. aprīli par Paaudžu solidaritātes dienu, un aicina Komisiju izstrādāt priekšlikumu ar mērķi pasludināt 2012. gadu par Eiropas paaudžu solidaritātes un aktīvas novecošanas gadu, lai tādējādi skaidri parādītu vecāka gadagājuma cilvēku nozīmi sabiedrībā un radītu iespējas jauniešu un vecāka gadagājuma cilvēku kopīgai sadarbībai;

59. uzskata, ka aktīvas novecošanas jautājums dalībvalstīm ir jānosaka par vienu no turpmāko gadu prioritātēm; norāda, ka tas jo īpaši nozīmē, ka būs nepieciešams radīt labvēlīgus nosacījumus vecāku cilvēku potenciāla izmantošanai un veidot inovatīvu pieeju darbam, kā arī atbilstīgi izglītot palīdzības dienestu personālu;

60. uzskata, ka aktīva novecošana ir jāskata plašākā perspektīvā, tiecoties panākt sieviešu un vīriešu ilgtspējīgu nodarbinātību visas darba dzīves garumā, turklāt, lai mudinātu vecākus cilvēkus palikt strādāt, ir jāuzlabo darba apstākļi, lai aizsargātu viņu veselību un drošību, vai arī jāpielāgo darba vietas viņu veselības stāvoklim un vajadzībām, jāapkaro diskriminācija vecuma vai dzimuma dēļ, jāatjaunina cilvēku prasmes, nodrošinot pienācīgu piekļuvi mūžizglītībai un apmācībai, kā arī nepieciešamības gadījumā jāpārskata nodokļu un sociālās palīdzības sistēmas, lai nodrošinātu iedarbīgus stimulus ilgākai nodarbinātībai;

61. uzskata, ka dalībvalstīm un Komisijai vajadzētu izmantot visas iespējas, ko sniedz atvērtās koordinācijas metode, nodarbinātības stratēģija un citi Kopienas instrumenti un programmas, tostarp struktūrfondu, īpaši Eiropas Sociālā fonda, finansiālais atbalsts, lai veicinātu aktīvu novecošanu;

62. uzskata, ka dalībvalstīm un Komisijai vajadzētu izmantot pastāvošās padomdevējas komitejas un politikas jomu komitejas, tostarp Sociālās aizsardzības komiteju, Nodarbinātības komiteju, Ekonomikas politikas komiteju, Demogrāfijas jautājumu ekspertu grupu, lai panāktu, ka aktīvas novecošanas jautājums arī turpmāk būtu viena no ES un dalībvalstu svarīgākajām politiskajām prioritātēm;

63. aicina Padomi un dalībvalstis nekavējoties nodrošināt visiem pensionāriem pienācīgu pensiju, kas nekādā gadījumā nedrīkst būt zem nabadzības sliekšņa;

64. aicina Komisiju veikt pētījumu par to, cik efektīva ir vecāku darba ņēmēju aktīva iesaistīšanās darba tirgū un kādas priekšrocības tā sniedz sociālās drošības sistēmu dzīvotspējas, ražīguma veicināšanas un izaugsmes un sociālās atstumtības apkarošanas jomā;

Ģimenes un darba dzīves saskaņošanas politika

65. uzsver, ka līdz ar sabiedrības novecošanu ir jārūpējas par to, lai, palielinoties nepieciešamās aprūpes apjomam, sievietes nebūtu pārslogotas, un tāpēc visās dalībvalstīs sievietēm un vīriešiem ir jāspēj apvienot darba un ģimenes pienākumus un ir jāpanāk šo pienākumu vienmērīgs sadalījums starp sievietēm un vīriešiem; uzsver arī to, ka tāpēc ir vajadzīga kvalitatīva aprūpe par pieejamu samaksu, labākas bērnu pieskatīšanas un izglītošanas iespējas, paternitātes atvaļinājums un vīriešu nepilnas slodzes nodarbinātības veicināšana;

66. uzsver, ka vecākiem cilvēkiem ģimenē bieži vien ir liela nozīme, jo viņi rūpējas par bērniem skolas brīvdienu laikā un pēc stundām, un tas ir ļoti vērtīgi ne tikai vispārīgā skatījumā, bet arī no ekonomiskā viedokļa;

67. atzīst, ka ir jārīkojas, lai uzlabotu ne tikai grūtniecības un dzemdību atvaļinājuma noteikumus, bet arī noteikumus, kas reglamentē paternitātes atvaļinājuma un bērna kopšanas atvaļinājuma piešķiršanu strādājošiem tēviem;

68. vērš uzmanību uz to, ka visā ES ir nepieciešami pasākumi dzimstības palielināšanai, jo pretējā gadījumā Eiropā nebūs iespējams atrisināt sabiedrības novecošanas problēmu;

69. mudina dalībvalstis īstenot ģimenēm labvēlīgas pastāvīgas ilgtermiņa iniciatīvas, piemēram, paredzot vecākiem tiesības saņemt papildu pabalstus, jo īpaši papildu pasākumus vientuļo māšu atbalstam, un nodokļu vai sociālos atvieglojumus uzņēmumu bērnudārziem un brīvprātīgo, sadarbības un labdarības organizācijām; tāpat mudina īstenot paraugprakses apmaiņu, izmantojot Eiropas Ģimeņu alianses programmu un citas šajā jomā nozīmīgas platformas un organizācijas; aicina dalībvalstis izveidot stimulējošas sistēmas, kas ļautu darba ņēmējiem izmantot pilnu vai daļēju atvaļinājumu, lai rūpētos par bērniem, nodrošinot, ka prombūtnes laikā tiek saglabātas šo darbinieku līdzšinējās tiesības;

70. aicina dalībvalstis izveidot integrētas aprūpes sistēmas, lai atvieglotu pienākumu slogu tām personām, kuras aprūpē vecus cilvēkus vai invalīdus, un lai dotu iespēju šīm personām iesaistīties darba tirgū;

71. pauž viedokli, ka tiesības strādāt nepilnu slodzi, elastīgas darba vietas, darba ņēmēju vajadzībām pielāgots darba laiks, piemēroti noteikumi attiecībā uz maternitāti, grūtniecību, bērna kopšanas atvaļinājumu, bērna pabalstu, darba vietas dalīšanu un darba veikšanu mājās, vienlaikus saglabājot augstu sociālās drošības līmeni, ir pasākumi, kas veicina aprūpes un darba pienākumu savienošanu;

72. uzskata, ka ir ārkārtīgi nepieciešams atbalstīt paaudžu solidaritāti, īpaši dzimumu aspektā, ar mērķtiecīgas nodokļu politikas palīdzību, ar pasākumiem aktīvas novecošanas veicināšanai, ar mājokļu politiku un ar bērniem, veciem cilvēkiem, kā arī cilvēkiem ar invaliditāti un apgādājamiem cilvēkiem paredzētu integrētu pakalpojumu tīkliem, lai tādējādi pozitīvi ietekmētu darba, ģimenes un personiskās dzīves saskaņošanas iespējas;

73. uzsver, ka apvienot darbu un ģimenes dzīvi ir iespējams tikai tad, ja bez atlīdzības veicamie aprūpes pienākumi ir taisnīgāk sadalīti starp sievietēm un vīriešiem un ja ģimenēm ir pieejami kvalitatīvi aprūpes pakalpojumi par pieņemamām cenām; aicina dalībvalstis nodrošināt pieejamus, elastīgus un augstas kvalitātes pakalpojumus par pieņemamām cenām, īpaši bērnu aprūpes pakalpojumu pieejamību, cenšoties radīt apstākļus, kas ļautu sniegt nepieciešamo aprūpi 50 % bērnu vecumā līdz 3 gadiem un 100 % bērnu vecumā no 3 līdz 6 gadiem, un aicina uzlabot aprūpes pieejamību pārējiem apgādājamiem cilvēkiem un nodrošināt piemērotus atvaļinājuma nosacījumus gan mātēm, gan tēviem;

74. norāda, ka daudziem veciem cilvēkiem, iespējams, ir tikai daži ģimenes locekļi, no kuriem saņemt atbalstu, vai arī ģimenes vispār nav, un aicina dalībvalstis aktīvāk veicināt paraugprakses apmaiņu par to, kā nodrošināt, lai veci cilvēki pēc iespējas ilgāk varētu dzīvot neatkarīgi, un gadījumos, kad nepieciešama palīdzība, šie pakalpojumi būtu pieejami un individuāli pielāgoti konkrētā cilvēka vajadzībām;

75. atzīmē — ja darba tirgū nebūs nodrošināti nosacījumi darba, ģimenes un privātās dzīves saskaņošanai, trūks stimulu ģimenēm paredzētu pakalpojumu klāsta paplašināšanai, samazināsies dzimstība un turpināsies Eiropas sabiedrības novecošana;

76. aicina uzņēmumus un valstis attīstīt kvalitatīvu atbalstu un konsultācijas tiem cilvēkiem, kas aprūpē gados vecus ģimenes locekļus, un piedāvāt iespēju šos pakalpojumus ņemt vērā, aprēķinot pensijas tiesības, un paredzēt atbilstošu finansiālu kompensāciju. uzskata, ka aprūpi, ko īsteno ģimenes locekļi, nedrīkst uzskatīt par veidu, kā ietaupīt līdzekļus;

Politikas joma "Ekonomika un izaugsme"

77. uzskata, ka jaunu tirgu apguve tajā tautsaimniecības jomā, kas orientēta uz veco cilvēku vajadzībām, piedāvā plašas izredzes uzlabot konkurētspēju un inovācijas spēju, kāpināt izaugsmi un paaugstināt nodarbinātības līmeni, kā arī paplašināt brīvprātīgo darbību; uzskata, ka, pretodamās tiesību aktiem, kas paredz apkarot diskrimināciju vecuma dēļ, daudzas uzņēmējdarbības jomā darbojošās "jumta" organizācijas šo iespēju ir palaidušas garām;

78. uzskata, ka digitālo plaisu — parādību, kura īpaši skar sievietes, it īpaši gados vecākas sievietes, un kura izraisa profesionālo un sociālo atstumtību, — varētu apkarot, ja skolas uzņemtos eksperimentālas iniciatīvas, piedāvājot apmācību informācijas tehnoloģiju jomā;

79. pauž pārliecību, ka vienošanās par jauniem, stingriem tiesību aktiem, kuri nepieļaus diskrimināciju attiecībā uz piekļuvi precēm un pakalpojumiem, pavērs plašas ekonomiskās izaugsmes un nodarbinātības iespējas, jo tiks likvidēti šķēršļi, kas neļauj vecākiem cilvēkiem piekļūt noteiktām precēm un pakalpojumiem; aicina likvidēt visus nepamatotos un netaisnīgos vispārējos nosacījumus, kuri ierobežo piekļuvi precēm un pakalpojumiem, pamatojoties vienīgi uz vecuma faktoru, un liedz daudziem vecākiem cilvēkiem iegādāties, piemēram, apdrošināšanas polises, ceļojumus vai noīrēt automašīnu;

80. aicina dalībvalstis radīt attiecīgus pamatnosacījumus, it īpaši novatoriskus un neierobežotus rīcības principus, kuros būtu ņemti vērā atšķirīgie apstākļi dažādos reģionos;

81. uzskata, ka ir jāstrādā ciešākā saistībā ar reāliem apstākļiem, piemēram, jāizveido reģionālās, teritoriālās vai vietējās nodarbinātības padomes, kas vienotu politisko lēmumu pieņēmējus un sociālos partnerus;

82. uzskata, ka dalībvalstīm būtu stingri jāvēršas pret nelegālo nodarbinātību un ēnu ekonomiku, kurā darbojas nedeklarēts darbaspēks, jo tas ārkārtīgi kaitē ES darba tirgum, un uzskata, ka nepietiek vien ar iekšējā darbaspēka aizsardzības pasākumiem; norāda, ka pret nedeklarētu darbu ir jācīnās, vēršot pasākumus vai sankcijas pret darba devējiem un/vai starpniekiem;

83. prasa pilnveidot nelegālās nodarbinātības apkarošanu, it īpaši palielinot kontroles iestādēm (uzņēmumu inspekcijas dienestiem, darba tiesām) pieejamos cilvēkresursus un pārējos resursus;

Politikas joma "Pensijas un budžets"

84. vērš uzmanību uz to, ka sociālās drošības sistēmas saskaras ar sarežģītiem uzdevumiem un ka dalībvalstīm būs jāveic vērienīgas strukturālās reformas un jāmeklē jauni veselības aprūpes un pensiju ilgtspējīgas finansēšanas veidi;

85. uzskata, ka, ņemot vērā sabiedrības straujo novecošanu, kas kļūst par globālu problēmu un tuvākajos gados radīs problēmas dalībvalstu veselības aprūpes un sociālās labklājības sistēmām, Komisijai vajadzētu uzņemties koordinējošu lomu, lai izstrādātu risinājumus attiecībā uz vecāku cilvēku veselības aizsardzības un aprūpes pakalpojumiem un dalībvalstīs izplatītu paraugprakses piemērus;

86. aicina vairāk rūpēties par to, lai vecāki cilvēki būtu informēti par savām tiesībām un pienākumiem saistībā ar sociālo drošību un pensijām un lai šī informācija tiktu sniegta vienkāršā un pieejamā veidā;

87. uzsver, ka pie cilvēktiesībām pieder arī tiesības uz pienācīgas kvalitātes dzīvi un ka cilvēki, kuri visu mūžu ir strādājuši, nedrīkst kļūt par ekonomikas krīzes upuriem;

88. uzsver, ka ir jāvēršas pret vīriešu un sieviešu atalgojuma atšķirībām, kas ES 27 valstīs pašlaik sasniedz 17 %, jo šīs parādības sekas ir zemāki ienākumi pēc pirmā bērna piedzimšanas un vēlāk — zemākas pensijas un augstāks nabadzības līmenis vecāku sieviešu vidū;

89. aicina Komisiju un dalībvalstis pārskatīt sociālās labklājības sistēmas, kurās joprojām vērojamas lielas atšķirības starp vīriešu un sieviešu pensijas apmēru, un apsvērt iespējas ieviest korekcijas koeficientus, ņemot vērā iemaksu pārtraukumus, kas radušies, strādājot pagaidu darbu vai uzņemoties mātes pienākumus;

90. uzsver, ka sociālās politikas jomā ir jāņem vērā visu ES dalībvalstu prakse, jo dalībvalstu pensiju sistēmas ir atšķirīgas;

91. uzsver, ka samazināt prognozēto slogu, kas gulsies uz nākamajām paaudzēm un kļūs arvien apjomīgākāks, ir viena no svarīgākajām prioritātēm, ņemot vērā to, cik ievērojami pieaug to cilvēku īpatsvars, kuri sasnieguši 80 gadu vecumu;

92. norāda uz pasaules ekonomikas recesijas ietekmi uz valstu budžetiem un ekonomiku kopumā; turklāt uzskata, ka sabiedrības novecošana kopā ar dzimstības līmeņa samazināšanos Eiropā iezīmē visaptverošu demogrāfiskās situācijas pārmaiņu, kuras dēļ būs jāreformē Eiropas valstu sociālās labklājības un nodokļu sistēmas, tostarp pensiju sistēmas, paredzot labu aprūpi vecākajām paaudzēm, taču vienlaikus cenšoties nepieļaut parādu sloga uzkraušanu jaunākajām paaudzēm; rosina reformēt Stabilitātes un izaugsmes paktu, lai dalībvalstis varētu izpildīt savu pienākumu nodrošināt ilgtspējīgākas pensiju sistēmas;

93. norāda, ka daudzi ar sabiedrības demogrāfiskajām pārmaiņām saistītie jautājumi ir dalībvalstu ekskluzīvā kompetencē un ka Kopienas vispārējā kompetencē neietilpst Eiropas mēroga noteikumu izstrāde demogrāfisko pārmaiņu radīto problēmu risināšanai; atzīst, ka katrai dalībvalstij ir jārīkojas tā, lai nodrošinātu ilgtspējīgas valsts finanses, ar kurām būtu arī iespējams atbilstoši reaģēt uz demogrāfiskām pārmaiņām;

94. norāda, ka pēdējos gados ir izmantotas dažādas ar paaudžu jautājumu saistītu datu uzskaites, valsts parāda plānošana nākamajām desmitgadēm un tā radītās izmaksas nākamajām paaudzēm, un šie aprēķini parāda nepietiekamu ilgtspējību, piemēram, pieprasītajā primārajā bilancē, kas atspoguļo arī strukturālo budžeta bilanci, kura ir vajadzīga, lai nodrošinātu publisko finanšu ilgtspējību;

95. aicina Komisiju pastāvīgi veikt ar paaudžu jautājumu saistītu datu uzskaiti, tostarp aprēķinus par parāda nastu nākotnē un dalībvalstu budžetu nepietiekamu ilgtspējību, un iegūtos rezultātus publiskot viegli pieejamā un saprotamā veidā;

96. norāda, ka pašreizējās parāda prognozes ir satraucošas un uzkraus milzīgu nastu nākamajām paaudzēm, un tādēļ aicina dalībvalstis samazināt strukturālos primāros deficītus un tuvināties ilgtspējīgai parāda attiecībai pret IKP;

97. ierosina, lai dalībvalstis nāk klajā ar pasākumiem vispārējās produktivitātes celšanai, it īpaši sociālās labklājības pakalpojumu sniegšanas jomā, tostarp veselības aprūpē un veco cilvēku aprūpē;

98. norāda — ja vecumdienās, kas, palielinoties paredzamajam mūža ilgumam, kļūst arvien garākas, cilvēki būtu veseli, nevis slimi, tad valstu finanšu ilgtspējības problēmas saskaņā ar dažiem aprēķiniem būtu par 1,5 % no IKP mazākas, un tādēļ uzskata, ka ir ārkārtīgi svarīgi novērst veselības problēmu rašanos un ārstēties pēc iespējas laicīgāk;

99. pauž bažas par daudzu dalībvalstu nespēju reformēt pensiju sistēmu; aicina Komisiju sniegt situācijas analīzi par visām dalībvalstīm, pievēršoties ilgtermiņa riskiem katrā no tām;

100. uzsver, ka dalībvalstīm jāveicina iedzīvotāju iesaistīšanās darba tirgū, ieviešot elastīgus darba laikus, atbalstot nepilna darba laika nodarbinātību un tāldarbu;

101. mudina dalībvalstis nodokļu un pabalstu sistēmās paredzēt atbalstu ģimenēm un veicināt bērnu aprūpes pakalpojumu sniegšanu ģimenēm ar maziem bērniem;

102. mudina dalībvalstis novērst visus šķēršļus — it īpaši saistībā ar nodokļiem un pensijām — vecāka gadagājuma cilvēkiem, lai viņi varētu turpināt strādāt pēc pensionēšanās vecuma sasniegšanas, un mudina ieviest efektīvus atbalsta mehānismus un stimulus, jo novecošanas ietekme ir atkarīga no bezdarba līmeņa un vidējā darba laika ilguma;

103. ņemot vērā demogrāfiskās tendences, uzskata, ka sociālo un veselības aprūpes pakalpojumu jomai ir liels ilgtspējīgu un pienācīgu darbavietu radīšanas potenciāls;

Politikas joma "Migrācija"

104. uzskata, ka migrācija, kurai seko sekmīga integrācija, tostarp ekonomiskā integrācija, var veicināt demogrāfisko pārmaiņu pārvarēšanu un ka savulaik imigrējušo cilvēku vidū vēl joprojām ir pārāk daudz tādu cilvēku, kuri neizjūt piederību dalībvalstij, kurā viņi apmetušies uz dzīvi, un tas daļēji ir pret viņiem vērstās diskriminācijas dēļ;

105. pauž pārliecību, ka ir visai svarīgi, lai norisinātos atklātas un godīgas debates par dažādiem imigrācijas politikas jautājumiem, imigrantu uzņemšanas nosacījumiem un viņu ekonomiskajām perspektīvām, nelegālās imigrācijas problēmām, pieaugošo bezdarba līmeni imigrantu vidū, kura iemesls ir ekonomiskā krīze, un par ieceļotāju sociālās un kultūras izolācijas efektīviem novēršanas pasākumiem;

106. aicina pievērst uzmanību tam, ka veciem cilvēkiem dabiskā kārtā piemīt mazāka sociālā mobilitāte un zemākas piemērošanās spējas jaunai videi, taču viņiem ir labākas integrēšanās prasmes;

107. pauž pārliecību, ka veiksmīgas integrācijas priekšnoteikumi ir demokrātijas tradīcijām un konstitucionālajām pamatvērtībām atbilstīga identifikācija, vienlīdzīga iesaistīšanās un atbildība un ka integrācija sekmīgi norisināsies tikai tad, ja imigranti būs gatavi pielāgoties, savukārt uzņemošās valsts iedzīvotāji vēlēsies uzņemt šos cilvēkus savā valstī, un ka paaudžu solidaritāti papildina kultūru solidaritāte, kas nozīmē atbrīvošanos no visiem pret citām kultūrām vērstiem aizspriedumiem;

108. uzskata, ka tas, vai uzņemošās valsts iedzīvotāju vidū izveidosies labvēlīgs noskaņojums pret imigrantiem, ir tieši atkarīgs no precīzas un vispusīgas informācijas sniegšanas un pret ksenofobiju neiecietīgas kultūras izveides;

109. pauž pārliecību, ka aktīva novecošana nozīmē pilnīgu iekļaušanos sabiedrības dzīvē un līdzdalību demokrātijai raksturīgajos lēmumu pieņemšanas procesos;

Politikas joma "Veselība un aprūpe"

110. vērš uzmanību uz to, ka demogrāfiskās pārmaiņas dažādos reģionos norisinās ārkārtīgi atšķirīgi un to rezultātā vērojama izceļošana no lauku apvidiem un nomaļajiem reģioniem, tādēļ ir jāparedz sociālās un medicīniskās aprūpes struktūru pārveide, jādara pieejams nepieciešamais finansējums, intensīvi jādalās pieredzē par labākās prakses piemēriem un jāatbalsta jauninājumi un pakalpojumi, kuru pamatā ir mūsdienīgas informācijas un sakaru tehnoloģijas;

111. uzskata, ka pakalpojumu sniegšanu mājās vecākiem cilvēkiem varētu atbalstīt un organizēt, veicinot autonomus un kooperatīvus darbības veidus, kuru pamatā būtu līgumi ar vietējām varas iestādēm un īpaši ieviesti taloni ģimenēm;

112. ņemot vērā nenovēršamo sabiedrības novecošanu, aicina dalībvalstis un Komisiju vispusīgi sadarboties, lai izstrādātu ilgtspējīgu ilgtermiņa aprūpes sistēmu finansēšanas nosacījumus, tā nodrošinot nepieciešamo aprūpes pakalpojumu pieejamību;

113. uzsver, ka veselības aprūpes jomā pastāv acīmredzama gados vecāku cilvēku diskriminācija; norāda, ka gados vecāki pacienti retāk nekā jaunāki pacienti saņem visu nepieciešamo ārstēšanu, un vienīgais šādas diskriminācijas iemesls ir pacienta vecums; uzskata, ka šādas atšķirības ārstēšanā un medicīniskajā aprūpē var negatīvi ietekmēt veco cilvēku veselības stāvokli;

114. norāda, ka demogrāfiskās pārmaiņas un to sekas Eiropas Savienības austrumu un rietumu valstīs izpaužas atšķirīgi un ka ir nepieciešama vienota politika, kas nodrošinātu līdzsvarotu izaugsmi un ilgtspējīgu reģionālo attīstību;

115. aicina dalībvalstis palīdzēt reģioniem, kuru iedzīvotāji izceļo, garantējot augsta līmeņa vispārējas nozīmes pakalpojumus (piemēram, izglītošanās iespējas, tostarp bērnu un pirmsskolas vecuma bērnu aprūpi, labklājības un veselības aprūpes pakalpojumus, pasta pakalpojumus) un pieejamību (piemēram, attiecībā uz sabiedrisko transportu, transporta infrastruktūrām un telekomunikāciju tīkliem), un censties uzturēt iedzīvotāju līdzdalību ekonomiskajā dzīvē un viņu prasmes (piemēram, ar apmācību, tostarp ar mūžizglītības metodēm, ar jauno tehnoloģiju izmantošanu un ieguldījumiem tajās); prasa pielāgot šo uzdevumu īstenošanas praktiskos principus vietējiem apstākļiem un vietējiem dalībniekiem, kā arī uzlabot viņu pielāgošanās spēju; vērš īpašu uzmanību uz stāvokli salās, pierobežas apgabalos, kalnu apgabalos un citos reģionos, kuri atrodas tālu no apdzīvotām vietām;

116. aicina dalībvalstis apsvērt regulētas darbaspēka migrācijas iespējas (attiecībā uz trešo valstu iedzīvotāju imigrāciju Eiropas Savienībā);

117. uzsver, ka cilvēkiem neatkarīgi no viņu ienākumu līmeņa, vecuma, sociālā statusa vai veselības apdraudējumiem ir jāsaņem izmaksu ziņā pieņemama un kvalitatīva medicīniskā palīdzība un aprūpe un, lai to panāktu, ir pēc iespējas ātrāk jāpieņem ES jaunais likumdošanas priekšlikums diskriminācijas apkarošanas jomā, jo tas attiecas arī uz veselības aprūpes pakalpojumu pieejamību;

118. atzinīgi vērtē ES finansēto projektu "PREDICT" (tā mērķis ir uzlabot vecāku cilvēku iesaistīšanu zāļu klīniskās izpētes projektos), kura norises gaitā mēģina konstatēt, kāpēc zāļu klīniskās izpētes jomā joprojām pastāv vecāku cilvēku diskriminācija; uzskata, ka veciem cilvēkiem būtu jālieto tādi medikamenti, kuru iedarbīgums un nekaitīgums ir pārbaudīts pētījumos ar viņu vecuma pacientiem;

119. atzīst dalībvalstīs paveikto darbu vecu cilvēku aprūpes jomā, taču aicina dalībvalstis pievērst vēl vairāk uzmanības sniegto pakalpojumu kvalitātes kritēriju ieviešanai un tam, kā nodrošināt pakalpojumu atbilstību minētajiem kritērijiem; uzskata, ka dalībvalstīm un Komisijai būtu jāuzlabo savstarpējā sadarbība aprūpes pakalpojumu uzraudzības jomā un ka dalībvalstīm šajā nolūkā būtu jāapsver iespēja izveidot nacionālo aprūpes kontaktpunktu tīklu, ko varētu izmantot gan valstu, gan Eiropas līmenī, lai iegūtu informāciju par piedāvātajiem aprūpes pakalpojumiem un to kvalitāti, un attiecīgā gadījumā iesniegtu sūdzības par pakalpojumu kvalitāti;

120. prasa Komisijai izstrādāt Zaļo grāmatu par sliktu izturēšanos pret vecāka gadagājuma cilvēkiem un šo cilvēku aizsardzību sabiedrībā un aprūpes iestādēs;

121. aicina dalībvalstis, piemērojot atklātās koordinācijas metodi, apmainīties ar informāciju un paraugpraksi attiecībā uz vecāka gadagājuma cilvēku ilgtermiņa aprūpi, īpaši akcentējot pasākumus, kas paredzēti, lai aizsargātu vecāka gadagājuma cilvēkus sabiedrībā un aprūpes iestādēs un nepieļautu sliktu izturēšanos pret viņiem;

122. atzīst, ka liels skaits migrējošo sieviešu strādā vecāku cilvēku aprūpes jomā, un ierosina, no vienas puses, pastiprināt dalībvalstu veiktās kontroles, lai šajā jomā mazinātu nelegālo nodarbinātību, un, no otras puses, uzlabot šajā jomā strādājošo personu iespējas iesaistīties mūžizglītības pasākumos, apmeklējot attiecīgus mācību kursus, lai uzlabotu sniegtās aprūpes kvalitāti;

123. aicina dalībvalstis risināt problēmas, ar ko saskaras cilvēki, kuri aprūpē savus tuviniekus, tostarp pievēršoties šo cilvēku tiesībām brīvi izvēlēties, vai uzņemties attiecīgos aprūpes pienākumus, iespējai apvienot aprūpes pienākumus ar algotu darbu, kā arī sociālo pakalpojumu un pensiju sistēmu pieejamībai, lai, uzņemoties tuvinieka aprūpi, nebūtu jānonāk nabadzībā;

124. uzsver, ka ir svarīgi, lai tiesības uz sociālo drošību un pensiju tiktu noteiktas individuāli, ņemot vērā bez atlīdzības veikto aprūpes darbu;

125. uzskata, ka ir nepieciešams izstrādāt visā Eiropas Savienībā piemērojamu rīcības kodeksu, kuru pieņemtu Eiropas Parlaments un Padome un kurā būtu paredzētas minimālās pamatnostādnes un veicamie uzdevumi attiecībā uz ilgtermiņa aprūpes nodrošināšanu;

Iesaistīšanās sabiedriskajā dzīvē

126. uzskata, ka ikvienam indivīdam vajadzētu būt iespējām iesaistīties sabiedriskajā dzīvē; taču uzsver, ka sabiedriskajai darbībai arī turpmāk ir jābūt balstītai uz brīvprātības principu;

127. uzsver, ka, ņemot vērā demogrāfiskās tendences, arvien svarīgāka kļūst aktīva pilsoniskuma ideja; turklāt sabiedrisko pienākumu uzņemšanās ir saistīta ar nepieciešamību no jauna izvērtēt attiecības starp pilsoņiem un valsti;

128. uzskata, ka aprūpes sniegšana no attiecīgā personāla prasa augstu kvalifikācijas līmeni un sevišķi lielu atbildības izjūtu, un tas ir pienācīgi jāatzīst gan sociālā, gan finansiālā ziņā; uzskata, ka tikai šādā veidā būs iespējams ilgstoši saglabāt kvalitātes līmeni un pieņemt darbā pietiekamu daudzumu kvalificētu un motivētu aprūpes darbinieku;

*

* *

129. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei un Komisijai, kā arī dalībvalstu valdībām un parlamentiem.

Pētniecības pamatprogrammu īstenošanas vienkāršošana

P7_TA(2010)0401

Eiropas Parlamenta 2010. gada 11. novembra rezolūcija par pētniecības pamatprogrammu īstenošanas vienkāršošanu (2010/2079(INI))

(2012/C 74 E/06)

Eiropas Parlaments,

— ņemot vērā Komisijas paziņojumu par pētniecības pamatprogrammu īstenošanas vienkāršošanu (COM(2010)0187),

— ņemot vērā Komisijas 2009. gada 23. jūnija lēmumu par pieņemamības kritērijiem personāla izmaksu aprēķināšanas metodoloģijām (C(2009)4705),

— ņemot vērā ekspertu grupas ziņojumu par Sesto pamatprogrammu (2002–2006) *ex post* novērtējumu (*Rietschel* ziņojums) un vēlāko Komisijas paziņojumu (COM(2009)0210),

— ņemot vērā Komisijas 2010. gada 26. maija paziņojumu "Vairāk vai mazāk pārbaužu? Pareizais līdzsvars starp kontroles administratīvajām izmaksām un kļūdas risku" (COM(2010)0261),

— ņemot vērā Padomes 2009. gada 3. decembrī pieņemtos secinājumus par "pamatnostādnēm attiecībā uz Eiropas pētniecības un uz pētniecību balstīta novatorisma nākotnes prioritātēm Lisabonas stratēģijā laikposmā pēc 2010. gada", kā arī Konkurētspējas padomes 2010. gada 26. maijā pieņemtos secinājumus par "vienkāršotām un efektīvākām Eiropas pētniecības un jauninājumu programmām",